

Istenünk, újíts meg bennünket! Zsolt 80: 4.

Alapige: Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, aki úgy vezérled Józsefet, mint egy juhnyáját! Te, aki keűbokon trónolsz, jelenj meg fényeddel! Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jöjj segítségünkre, és szabadíts meg minket! Istenünk, újíts meg bennünket, és világoltasd a te orcádat, hogy megszabaduljunk. Zsolt 80:2-4.

Bibliaolvasás: Dániel 9/10:1-19.

A hallott messiási zsoltár refrénje, a teljes megújításunkért való könyörgés, egzisztenciális kiáltás. Mennyei Atyánk biztat és ösztönöz erre a végveszélyben leadandó SOS segélyhívásra, hiszen személyesen ő ígérte meg nekünk, Krisztusban megváltott gyermekeinek, hogy új testben támaszt fel bennünket a halálból, addig viszont, amikor újjáteremtett életünk minden tekintetben az örökkévaló és dicsőséges Krisztushoz lesz hasonló, Istent dicsőítő cselekedetekben kell járnunk embertársaink közt. Ezt az örök üdvösséget éhezünk, szomjazzuk és sóvárogyuk szüntelenül, minden nap, minden órában és minden percben.¹ Várván várjuk, hogy végre leoldják rólunk azokat a kötelékeket, amelyek ehhez hamvaiba omló világhoz láncolnak.

A Zsolt 80 refrénje pontosan ezért a teljes körű szabadításért kiált, szinte sietteti Isten mindent újjá teremtő beavatkozását, hogy megváltásunk végre beteljesedjék a feltámadással és az örök élettel. Sőt ez az esedezés az Úri imával egybecsengő prófétai könyörgés is, melyben Isten egyetemes anyaszentegyháza azért kiált, hogy teljesen betölthesse földi célját, küldetését és rendeltetését, legyen alkalmas a mindenkori Krisztus befogadására és fogadására. Szentlélekisten azonban mindezt úgy kéri bennünk, értünk és nekünk, hogy már most elkezdődjék bennünk Mennyei Atyánk üdvözítése, melynek gyümölcsei mindenki számára legyenek láthatóak.

A régebbi magyar fordítás a teljes megújulást úgy fordítja, hogy „Állíts helyre minket!” Az Úr Isten rendjében való helyreállítatásunk nem lenne egzisztenciális kérdés, ha ki-ki a maga helyén volna. Mindenkor harsonaszóként kiáltó megelevenítő ígére van szükségünk ahhoz, hogy a helyünkre tudjunk állni és ott szilárdan meg is állni.² De az emberek közt ki tudja megmondani, hol a helyünk? Ha pedig meg is mondja azt valaki, vajon a helyünkre tudunk-e állni, és ki tudunk-e tartani ott hűségesen, mindhalálig? Mostani világunkban a nő azt mondja a férfinak, hogy nem állsz a helyeden, a férfi is azt mondja a nőnek, hogy elhagytad a helyedet. A szülő a gyermekének mondja, hogy a családban nem az a helyed. A gyermek az anyjának és az apjának mondja, hogy házastársi és szülői minőségekben nem vagytok a helyeteken. A beosztott a munkaadójának mondja, hogy túllépted hatáskörödet, nem vagy többé a helyeden. A munkaadó a munkásának mondja, hogy nem teljesíted munkaköri feladataidat, nem vagy a helyeden. A felsőbbbségek az alattvalóikról mondják, hogy mindenestől fogva bűnben fogantak és születtek, tudatlanok és lázadó tévelygők.³ Az

¹ Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. Nemcsak [ez] pedig, hanem magok a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. Róm 8:22-23.

² Éjféltkor pedig kiáltás lön: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat. Máté 25:6-7.

³ Felelének és mondanak néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kivetették őt. Ján 9:34.

alattvalók pedig a felsőbbbségekről mondják, hogy nem állnak a helyükön. Bizony látták, hogy jön az ellenség és otthagyták őrhelyüket, minden figyelmeztetés nélkül menekültek el, milliókat téve ezzel védtelenné és a halálnak kiszolgáltatottá. Aztán az alattvalók is azt mondják, hogy vezetőink nem állnak a helyükön, nem tartózunk tehát nekik semmilyen engedelmisséggel. Elmehet mindenki a saját feje szerint, boldoguljon mindenki, ahogy tud.

Kezdődött mindez azzal, hogy az ember, mint teremtmény kiesett teremő Istenének a rendjéből, amikor a helyére tört, mert olyanná akart lenni, mint Isten.

Igen, a csodák csodája, hogy pontosan ez a törekvéseiben, szándékaiban és vágyaiban is megistenülni akaró ember jut el oda a kegyelem által, hogy kimondja ezt a könyörgést, hogy ***Istenem újíts meg engem, Istenem állíts helyre engem!***

Ebben a könyörgésben benne van minden állhatatlanságunk, teljes elveszett emberi voltunk! Benne van az, hogy a test erőtlen és elalszunk, amikor Urunkkal együtt vigyáznunk kellene. Szentlélek könyörgéssé formálja bennünk azt a kitartás nélküli gyáva megfutamodásunkat, amiről Náhum is prófétált, amikor így szólt általa az Úr: „Fejedelmeid mint a sáska, vezéridek mint a tücsök-raj; hideg időkben gyeűkben tanyáz, napkeletkor pedig elrepűl, és helye sem tudható meg, hol volt.” Náh 3:17. Szentlélek és megpróbált élet nélkül csapongók vagyunk, mint a szöcske, szeretűnk nagyokat ugrani, egyik hangulatból a másikba, egyik közösségből a másikba, egyik gyűlekezetből a másikba, egyik egyházból a másikba. Isten népe nem ilyen szöcsketermészetű közösség, hanem erősen megáll, mint kősziklára épűlt erőd. Erre a szilárdságra buzdít Pál is, amikor így szól:

„Azért szerelmes atyámfiái erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” 1Kor 15:58.

Mindenkinek látnia kell Krisztust, a mozdíthatatlan kősziklát, amelyre ráépűttűnk! Ezért a szükségért kiált a zsoltáros.

Az „**Istenűnk, újíts meg/ állíts helyre bennűnket (...)**!” valójában és lényegét tekintve ez egy bűjti esedezés, Istenhez való kiáltás könnyek közt. Hóseás szerint Jákób „anyja méhében sarkon fogta báyját, és mikor erős volt, küzdűtt az Istennel. Küzdűtt az angyallal és legyűzte; sűrt és könyörgűtt neki.” Hós 12:3-4. Erősnak lenni és sűrni, nem zárják ki egymást! Így kell nekűnk is küzdenűnk! Mert mi is lehetne a bűjtűlésűnk igazi célja? Az a vérig⁴ menű küzdelem, hogy minden tekintetben Isten által helyreállított emberek legűnk. Legűnk a helyűnkön az Istennel való közösségűnkben, az egymással való kapcsolatainkban, az önmagunkhoz való viszonyulásainkban. Álljunk meg a hitben és a szeretetben! Élűnk Isten harmóniájában a nekűnk teremtettilágban. Ez a bűjt valódi célja, az élő Istennek való odaszánásűnk, amikor odaadjuk magunkat Urunknak és Istenűnknek, hogy állítson helyre, újítson meg, hogy szent akarata és tetszése szerint szabadon és teljesen rendelkezzen velűnk.

Jelképes cselekedet a bűjt, amellyel kiábrazoljuk Istennek, angyalainak és az ördűgnek is, hogy semmit nem akarok jobban, hanem csak azt, hogy Isten vegyen föl engem az Ő újjátereműtű és helyreállítű kegyelmébe; rejtűsen el engem Krisztűsban, állítson helyre engem Ő benne. Nem kell nekem más élet, csakis a Krisztűsban megűjűtűtűtű és helyreállított, ha tetszik megváltott és üdvűzűtűtűtűtű élet. Mit lennűl hajlandű megtenni ezét a Krisztűsban elrejtűtűtűtű új életért? Nos, az a te igazi bűjtűd!

⁴ Mert még vérig αἷμα (haima=vér) nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. Zsid 12:4.

Bármennyire furcsán hangzik is, mennyei Atyánk már akkor meghallgatta ezt a szükségünket, amikor bűnösségünk miatt még nem tudtunk szívből imádkozni,⁵ és ha kell, akkor böjtölve is kérni Tőle, azt tudni illik, hogy Ő maga állítson bennünket a helyünkre és teremtsen újjá minket. Ő maga személyesen jött a segítségünkre, amikor elküldte tehát egyszülött Fiát, Jézust, hogy bárki, aki csak hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten Fia pedig Szentlélektől és Szűz-Máriától testben jött el nagy alázatosságban, magára vette a helyünket elhagyó teljesen elveszett állapotunkat, annak minden gyalázatos és kárhozatos következményét. Így szenvedett helyettünk és értünk, így szerzett kegyelmet és bűnbocsánatot nekünk, sőt a halálból való feltámadásával együtt örök életet is.

Ha tehát azt kérdeznéd, hogy mennyire estél ki a helyedről, vagy hagytad azt el, akkor Isten válasza erre az, hogy annyira, hogy egyszülött Fiam kereszthalálába került a te tökéletes helyreállításod, újjáteremtésed!

Ez a tökéletes helyreállítás, megigazítás és újjáteremtés Jézus Krisztusban megtörtént. Ezt valljuk meg az apostoli hitvallásban. Minden azonban nem sokat ér, ha most, a hátralévő földi életemben nem tudok a helyemre állni és ott mindhalálig hűségesen megállni. Hogy legyek tehát hűséges és jó szülő? Hogy legyek megbízható gyermek? Hogy legyen mindvégig hűséges és szertő férj, vagy feleség? Hogy legyek jó lelkipásztor, gondnok, vagy presbiter? Hogy lehetnék Jézus jó tanítványa?

Kimondatlanul is ezeket a kérdéseket teszi fel a zsoldár, úgy a személyes, mind pedig népe életével és közvetlen közösségével kapcsolatosan. Látni akarja Isten világosságot ragyogtató arcát, hogy dicsősége fényénél lássa az utat, erejével pedig járni is tudjon az Isten útján.

Ahogy nem tudjuk magunkat feltámasztani a halálból, úgy nem tudjuk magunkat semmilyen tekintetben helyre állítani sem, még kevésbé újjá teremteni, mert ez a mi Teremtő Atyánk feladata. Ő vitte véghez azt, hogy Krisztus halálával együtt meghaljunk, és azt is, hogy az Ő feltámadásának erejével éljünk. Mi egyet tehetünk, kérjük Őt hittel, teljes szívünkkel, ha kell böjtölve is, hogy a Krisztus váltságában állítson végre helyre és teremtsen újjá bennünket! Ő kapcsoljon tehát össze bennünket Jézus Krisztussal és személyesen értünk véghezvitt üdvözítésével, annak minden jótéteményével. Az újjá teremtő váltság ne csak másokra, hanem személyesen reám is vonatkozzon! Krisztus Urunk mondta:

„Ha megmaradtok én bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” János 15: 7-8.

Mindent meg kell tehát tennünk azért, hogy Krisztusban maradjunk! „Krisztusban kell lennünk, hogy Neki élhessünk, és Benne kell maradnunk, hogy e nagyszerű ígéret beteljesedésére számíthassunk. Krisztusban maradni annyit jelent, hogy soha senki más és semmi más kedvéért nem hagyjuk el Őt, hanem élő, szeretetteljes, tudatos és engedelmes kapcsolatban maradunk Vele. A faág nemcsak közel van a törzshöz, hanem rajta is van, és folyamatosan abból nyeri az életet a gyümölcsterméshez. Minden igazi hívő Krisztusban marad bizonyos értelemben, de van ennek a kapcsolatnak egy magasabb formája is, amelyet meg kell ismernünk, mielőtt korlátlan erőt nyerhetünk az Ő trónjánál. A "bármit akartok, kérjétek" ígéret olyan embereknek szól, akik Istennel járnak, akik, mint János, az Úr kebelén pihennek, azokhoz, akik szüntelen szoros közösségben élnek Krisztussal.

⁵ Róm 5:8-11.

Szívemnek meg kell maradnia a szeretetben, szellememnek meg kell gyökereznie a hitben, reménységemnek szilárdan kell ragaszkodnia Isten Igéjéhez, és egész lényemnek mindenestől az Úr kell lennie, mert különben veszélyes dolog abban bíznom, hogy imádságomnak ereje lehet.”⁶ Krisztusnak tehát bennem kell élnie! „Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). Mindent meg kell tennünk azért, hogy se magunk, sem senki más ne szakíthassa meg az Úrral való élő közösségünket! Ezért könyörögjünk, hogy állítson helyre bennünket!

Amikor pedig Isten meghallgatja ezt a kiáltásunkat, nemcsak önmagával, de egymással is új és boldog életközösséget teremt. Akkor megtanít az Ő szeretetében járni, egymásért is böjtölni és közbenjárni, hogy így rombolja le bennünk és közöttünk az ördög minden munkáját.

Helyreállítottnak itt és most tehát azt jelenti, hogy a hit által Isten összekapcsol Jézus Krisztussal, a mi Fejünkkel, és Urunknak minden jótéteményével, valamint megváltott népével, mint az Ő élő teste tagjaival mindörökre.⁷

Ameddig ebben a testben vagyunk itt, addig a hit által, mint valami tükörben töredékesen és homályosan ismerjük mennyei Atyánkat, de mindnyájan az Ő dicsőségének trónja előtt állunk! Álljunk hát előtte egészen elszántan, azaz böjtölve is! Ámen.

⁶ <http://www.keresztenydalok.hu/ahitatok?ho=2&nap=23>

⁷ „És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétául, ismét másokat evangélistául, vagy pásztorokul és tanítókul, ¹²hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, ¹³míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, ¹⁴hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; ¹⁵hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. ¹⁶Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.” Ef. 4:11-16.